

[Arnfast.]

skal vide, at der er mulighed for at tage det første stød, så der kan skabes plads for de forstærkninger, som indgår i NATOs operationsplaner.

Der har gennem den sidste tid været talt en del, også her under debatten, om, at dansk forsvar skulle sættes ind mod andre mål end invasionsstyrker. Der har været talt om, at det skulle sættes ind mod strejkende arbejdere. Også hr. Holger Foss har blandet sig i den debat, og det er jeg ham egentlig taknemlig for. Det er, ligesom det sætter adresse på, hvorfra disse fantasterier kommer, når vi ved, at de kommer fra formandsinitiativet. Det er en absurd tanke.

Jeg husker en demonstration, der engang ville gå over Amalienborg Slotsplads; jeg tror, man ville opsøge skibsrederne. Hvad skete der? Den vagthavende officer lod simpelt hen frivagten danne en kæde hen over gaden, hvorefter han selv gik ud foran og talte stille og roligt med demonstrationslederne, hvorefter de tog en anden vej. Sådan gør en dansk officer, og sådan gør en dansk arbejder i et organiseret demonstrationstog.

Jeg kunne også have lyst til at komme ind på den ståhej, der har været omkring de politiske soldater, disse skæg-og-briller-marxister, som har udsendt hemmelige instruktioner om, hvordan man hindrer samarbejde, men jeg skal lade det ligge.

Det er ikke fra den side, risikoen truer. Vort problem er at gøre vort forsvar mere effektivt. Mandskabet er godt nok. De kan deres kram; det viser alle øvelser og alle de konkurrencer, som bliver holdt med andre NATO-partnere ved øvelser med raketskydninger og ved rent tilfældigt udstukne danske grupper fra et almindeligt fodfolkskompagni eller infanterikompagni. Vi ligger i spidsen. Men de skal ikke alene kunne deres job – og det bliver de nødt til, for det er faldskærmstroppe og landgangstroppe med 2-3 års uddannelse, som de i givet fald skal møde – men de skal også have tillid til, at de har de midler, som er nødvendige. Derfor er vores behov en sikker overvågnings-tjeneste – og her er jeg glad for, at hjemmevernet nu bliver styrket – og det er mulighed for modstød, det være sig ved dag- eller ved nat. Det er et spørgsmål om radar, om nat-skydningsmidler, om kommunikationsmidler. Men det tager tid at opbygge dette. Det tager

tid at træne også mobiliseringsstyrken, og det tager tid at få betjeningen indbygget, om jeg så må sige, i rygmarven på de folk, der skal betjene materiellet. Derfor har vi også ønsket et flerårigt forlig med tid indbygget til både opbygning og træning for både hjemmevern og mobiliseringsstyrker og ikke mindst hjemmevernet, der muligvis også skal arbejde bag en indtrængende fjendes linjer.

Vi har erfaringer her til lands for, hvor megen tid og hvor megen risiko der er forbundet med at opbygge en modstandsbevægelse i et fjendebesat område. Fordelen ved et udbygget forsvar i fredstid er bl. a., at der skabes en hel generation, som ved, hvad en kombikode er, hvordan en retningsbestemt sprængladning anvendes, og hvordan sprængformlerne er. Det giver styrke, og derfor ønskede vi ro om denne uddannelse i et forlig over et længere åremål. Det kunne vi ikke få trods et stort flertal her i salen, et flertal, som vi gerne så udvidet også uden for den kreds af partier, som nu har ført de langvarige forhandlinger.

Netop fordi vi betragter forsvars- og sikkerhedspolitikken som så afgørende, havde vi gerne set, at fremskridtspartiet var blevet inddraget, også efter de tilsagn, som partiet havde givet om deres vilje til at forhandle forsvaret. Vi fik nej fra forhandlingslederen, fra ministerens side. Ministeren mente, at vi var så langt fremme i forhandlingerne, at det ville virke forstyrrende at inddrage endnu et parti.

Jeg må give fremskridtspartiets ordfører ret. Begrundelsen tør siges at forekomme lidt søgt, men lad nu det være. Vi håber, at fremskridtspartiet vil fastholde sit standpunkt til dansk forsvar, så det ikke står med korslagte arme den dag, vi skal stemme om en ordning. Fordi det er sådan en alvorlig sag, og partiets landsmøder har jo klart tilkendegivet den holdning, håber jeg, at det, hr. Wambørg og hr. Arentoft i dag har sagt, vil stå som et tegn på, at dette folketing tæller 5/6, ikke mindst over for ulandet og ikke mindst over for den generation, som i fremtiden skal uddannes.

Bevares, nu sidder vi med en skitse, men den har ikke den stigningstakt, som det tidligere forsvarsforlig havde. Hvor det tidligere forsvarsforlig arbejder med 52 mill. kr. i stigninger om året, er det nu nede på et noget lavere tal. Men vi har NATOs accept, vi har forsvarsrådets accept trods alt, og på dette grundlag har vi også lagt vor accept til. Vi er sikret, men